

ת"פ 14905/01/18 - מדינת ישראל נגד רונית חמו

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 14905-01-18 מדינת ישראל נ' חמו

בפני
בעניין: כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רונית חמו

הנאשמת

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, בכך שביום 17.10.17, נטלה את הטלפון הנייד של המתלוננת, לאחר שזו הניחה אותו מחוץ למרפאה הוטרינרית "כל חי", ברח' בנימין 37 ברחובות, בה היא עובדת.

2. בהמשך, הגיעה הנאשמת למרפאה הוטרינרית, ושוחחה עם עובדת במקום. הנאשמת טענה בפניה כי "אחר" אשר גנב את הטלפון הנייד יחזיר את הטלפון לבעליו, בכפוף לתשלום בסך של 500 ₪, והכל בתיווכה של הנאשמת. הנאשמת השאירה את מספר הטלפון שלה, לצורך יצירת קשר.

בהמשך לאמור, יצר בן זוגה של המתלוננת, מר בן פרינץ (להלן: "בן"), קשר טלפוני עם הנאשמת ומסר לה כי הוא מוכן לשלם עבור הטלפון הנייד וביקש להיפגש. בן והנאשמת ניהלו משא ומתן באשר לגובה התשלום, תוך שבן ביקש לשלם 200 ₪ והנאשמת הסכימה לסך של 300 ₪, ואמרה שתמסור זאת ל"אחר", אשר החזיק לכאורה בטלפון וגובה את התשלום.

לאחר שהגישה המתלוננת תלונה כנגד הנאשמת במשטרה, התקשרה הנאשמת לבן ואמרה לו: "תגיד אתה לא מתבייש...אני באה רוצה להחזיר לך אתה הולך למשטרה? אה? הטלפון הזה זהו נשבר. אין טלפון. עכשיו תמות לא תראה אותו".

3. בתשובתה לאישום, הנאשמת כפרה בכך שנטלה את מכשיר הטלפון וטענה כי ניטל ע"י אחר. עם זאת, אישרה הנאשמת כי לאחר הגניבה ביצעה את השיחות המפורטות בכתב האישום ביחס לתשלום בגין השבתו.

4. כאמור לעיל, לאחר שמיעת ראיות, הורשעה הנאשמת בכך שנטלה ונשאה את המכשיר, ללא הסכמת הבעלים במרמה בלי תביעת זכות בתום לב וכשבשעת הנטילה התכוונה לשלול הדבר שלילת קבע מבעליו, והכל במציאה, למרות שבעת הנטילה יכולה הייתה לאתר את הבעלים באמצעים סבירים.

טיעוני הצדדים לעונש:

5. ב"כ המאשימה טענה כי ממעשיה של הנאשמת עולה התנהגות מתוחכמת וזדונית מצידה, שכן לאחר שגנבה את המכשיר הנייד, לא חדלה ממעשיה, ניצלה את מצבה של המתלוננת, וביקשה סכום כסף עבור המכשיר. אם לא די בכך, גם לאחר שהבינה כי הנושא הועבר לטיפול המשטרה, התקשרה אל בן זוגה של המתלוננת, עימו ניהלה מו"מ על המכשיר, ונזפה בו, שיתבייש בו, ושהוא לא יראה את המכשיר הזה יותר.

6. נטען, כי יש ליתן את הדעת לתכנון שקדם לביצוע העבירה, שכן הנאשמת ראתה את המודעה שפורסמה ע"י המתלוננת, הגדילה לחפשה ולדרוש כסף בעבור החזרתו לבעליו המקוריים.

7. נטען, כי הנאשמת במעשיה, פגעה בערך המוגן של שמירה על קניינו ורכושו של הפרט.

8. באשר למדיניות הענישה הנהוגה - הפנתה ב"כ המאשימה לפסקי הדין שניתן ב - רע"פ 6365/13 קליינר נ' מ"י, וכן ב - עפ"ג (מח' ירושלים) 18727-03-10 וב - ת"פ 57220-11-12.

בהמשך לכך, טענה המאשימה למתחם ענישה הנע בין 3 ועד 8 חודשי מאסר בפועל.

9. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, טענה ב"כ המאשימה כי הנאשמת לא הבינה את הפסול שבמעשיה, וכראיה לכך, בכך שהתקשרה לבן זוגה של המתלוננת, ניהלה עימו מו"מ, ולאחר שגילתה שזו התלוננה במשטרה, בדגש על מלל השיחה מצידה. הנאשמת ניצלה לרעה את כוחה מול המתלוננת, כשניהלה מו"מ להחזרת המכשיר הנייד.

10. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, נטען כי הנאשמת בחרה לנהל דיון הוכחות, והגם שאין להעמיד זאת לחובתה, הדבר מצביע לשיטת המאשימה על אי נטילת אחריות מצידה. כן, צוין כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי, אך מנגד גם נעדרת אפיק שיקומי.

11. סופו של דבר עתרה המאשימה להשית על הנאשמת עונש של 4 חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי בעבירות רכוש, במדרג של פשע ועוון, פיצוי למתלוננת, קנס והתחייבות.

12. מנגד, טען ב"כ הנאשמת, כי אין לזקוף לחובתה של הנאשמת את עובדת ניהול הליך ההוכחות, שכן זוהי זכותה

עפ"י דין ואין לכלול שיקול זה במסגרת מכלול השיקולים בקביעת מתחם הענישה.

13. בנוסף, נטען כי לא ניתן במקרה דנן לטעון לאלמנט של תכנון, שעה שמדובר בעבירה של גניבה על דרך מציאה, שהייתה ספונטנית ובלתי מתוכננת. לטענת הסניגור, העבירה הסתיימה ברגע הנטילה, ועל כן כל מעשיה של הנאשמת לאחר מכן, כלל אינם רלוונטים לביצוע העבירה.

14. ביחס לפסיקה לה הפנתה ב"כ המאשימה, טען ב"כ הנאשמת כי אינה רלוונטית למקרה דנן, שכן באותם מקרים דובר על נאשמים בעלי עבר פלילי באותו תחום ובעבירות מתוכננות ולא בגניבה במציאה.

15. נטען, כי עפ"י מדיניות הענישה של המאשימה עצמה, במקרים שמתבצעת עבירת גניבה בנסיבות קלות כבמקרה דנן, מתחיל ממתחם הענישה ממע"ת ועד ל- 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, ובעבירות גניבה בנסיבות מחמירות, המתחם מתחיל ב- 6 חודשי עבודות שירות ועד ל- 12 חודשי מאסר בפועל, שהחומרה נבחנת בשיקולים של היקף הגניבה, תכנון, תחכום, וגניבה מאוכלוסיות מיוחדות כדוגמת קשישים או קטינים, גניבה ממעביד וכיוצ"ב. לפיכך, מתחם הענישה שהוצג ע"י המאשימה בטיעוניה אינו מתאים למדיניות שלה עצמה.

16. לטענת הסניגור, התיק דנן הופנה להסדר מותנה בתחילת ההליך המקדמי, שכן הנאשמת עומדת בכל התנאים, אך הוחרג, כאשר נטען כי ההחרגה נבעה מהתנהלות הנאשמת לאחר הגניבה. יחד עם זאת, נטען, כי הפער שבין מקרה שמתאים להסדר מותנה לבין עמדת המאשימה לעבודות שירות כפי שהיא מוצגת כיום הוא לא סביר.

17. ביחס לנאשמת, נטען כי היא נעדרת כל עבר פלילי ועובדת בבית חולים. הנאשם ראתה טלפון נייד ונטלה אותו, לאחר מכן שגתה בהתנהלותה והיא יודעת ונוטלת אחריות על כך.

18. מן הנימוקים האמורים, עתר ב"כ הנאשמת כי בית המשפט יורה על סיום התיק תוך ביטול ההרשעה, על מנת שלא לפגוע בעבודתה של הנאשמת, שכן ככל שתורשע לא תוכל לעבוד בבית החולים, ובכדי להשוות את עניינה למקרים דומים המסתיימים בהסדר מותנה.

19. הנאשמת בדברה האחרון אמרה: "אני קודם כל מתנצלת מאד. זו לא היתה הכוונה שלי להגיע למצב הזה. סך הכל היתה לי כוונה טובה להחזיר את הנייד הזה לבעליו."

תסקירי שירות המבחן:

20. לאחר תום הטיעונים לעונש, הגיש ב"כ הנאשמת בקשה בכתב ועתר כי בית המשפט יורה על מתן תסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת, הן לצורך ההתייחסות לשאלת אי ההרשעה והן על מנת שתיפרשנה כלל נסיבותיה האישיות של הנאשמת לפני בית המשפט בטרם יגזר דינה.

21. המאשימה התנגדה לבקשה, בטענה כי אין לאפשר מתן תסקיר בעניינה של נאשמת שהורשעה לאחר ניהול הכוחות, שלא נטלה אחריות על מעשיה ובשים לב למעשיה הנאשמת לאחר הגניבה. כמו כן, הכחישה המאשימה את טענות הסניגור בדבר סיום הליכים מסוג זה בהסדר מותנה.

22. בהחלטת מיום 19.11.19, קבעתי כי מבלי לנקוט עמדה, ינתן תסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת.

23. בעניינה של הנאשמת ניתנו שני תסקירים.

24. בתסקיר שהוגש ביום 15.03.20, צוין כי הנאשמת בת 57, נשואה ואם לשלושה ילדים בוגרים, מתגוררת עם בעלה. בשנה האחרונה, מועסקת כעובדת משק במכון ויצמן. לדברי הנאשמת, בעלה אינו עובד בשנים האחרונות בשל מצבו הרפואי, אולם מסמכים רפואיים לא הוצגו לעיון קצינת המבחן. הנאשמת בת 11 שנות לימוד. את שירותה הצבאי סיימה מוקדם בעקבות נישואיה, בגיל 19. אמה של הנאשמת פנסיונרית, אביה נפטר לפני שנים רבות. הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

25. עפ"י האמור בתסקיר, הנאשמת מקבל אחריות להתנהגותה במקרה נשוא כתב האישום ודבריה העבירה בוצעה על רקע מתח ולחץ נפשי עימם התמודדה, לנוכח המחלה בה לקה בעלה ובשל קשיים כלכליים. היא סיפרה, כי ביום העבירה הבחינה בטלפון הנייד אשר היה מונח בסמוך לבניין בו היא מתגוררת ותיארה חוויה של "ניתוק" רגשי להתנהגותה. עוד עפ"י התסקיר, הנאשמת הגיבה באמפתיה למתלוננת וגילתה הבנה לפגיעה בה, שיתפה בתחושות בוש וקאב בשל מעורבותה בעבירה, וסיפרה כי לא שיתפה את ילדיה במקרה על רקע תחושות אלו.

26. כן, צוין בתסקיר כי הנאשמת הביעה מוכנות, בעת מתן התסקיר להשתלב בהליך טיפולי, והתרשמות שירות המבחן היא כי הנאשמת מבינה את חומרת העבירה ומסוגלת להתייחס בצורה ביקורתית להתנהלותה הפוגענית, לצד מוכנות לשאת בענישה ככל שתידרש.

27. ביחס לגורמי הסיכוי, נכתב כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי, מנהלת אורח חיים נורמטיבי, מביעה חרטה ובושה ומגלה אמפתיה כלפי המתלוננת, בעלת יכולת טובה לעמידה במסגרת ומתנהלת באחריות כלפי בני משפחתה, וכן הביעה מוכנות להליך טיפולי. לצד זאת, הנאשמת מתמודדת עם מצוקה רגשית על רקע מחלתו של בעלה וקושי כלכלי. כגורמי סיכון במצבה של הנאשמת, שקל שירות המבחן את התנהגותה הבעייתית במקרה העבירה, את הקושי בשליטה, בוויסות דחפיה, כשנשקלו מאפיינים של סחיטה, וכן נשקלו קשייה להיעזר בסביבתה הקרובה.

28. לאור האמור, המליץ שירות המבחן על דחיית הדיון למשך שלושה חודשים, במהלכם תשתלב הנאשמת בטיפול, ותיבחן יכולתה להתגייס לתהליך טיפולי משמעותי, לאורך זמן. צוין, כי הנאשמת לא הציגה מסמכים כתימוכין לטענתה כי הרשעה בדין עלולה להסב לה נזק קונקרטי.

29. בהמשך, בהתאם לתקנות בתי המשפט ולשכות ההוצאה לפועל (סדרי דין במצב חירום מיוחד), תשנ"א 1991,

הדין שהיה קבוע בעניינה של הנאשמת ליום 29.03.20 נדחה. לפיכך ולאור המלצת שירות המבחן, הוריתי כי במהלך תקופת הדחייה שנכפתה על הצדדים, יערך תסקיר משלים ע"י שירות המבחן.

30. ביום 08.06.20 הוגש תסקיר שני בעניינה של הנאשמת, וממנה עולה כי במהלך תקופת הדחייה, המשיך שירות המבחן לעמוד בקשר עם הנאשם וקידם שילובה בטיפול קבוצתי. עפ"י התסקיר, הנאשמת גילתה נכונות להשתלב בטיפול, ואף יצרה קשר עם מנחת הקבוצה בה הייתה אמורה להשתלב, עם זאת מסרה, כי בעת הנוכחית תתקשה להתחייב לכך, בשל התמודדות עם קשיים כלכליים ואי יכולתה להיעדר ממקום עבודתה. לדברי הנאשמת, הממונה עליה אינם מודעים להליך הפלילי המתנהל כנגדה, והיא חוששת שמא בקשתה להיעדר באופן קבוע לצורך טיפול, תביא לפיטוריה. בתסקיר נכתב, כי לאור קושי זה, שירות המבחן אינו מוצא לנכון לחייב את הנאשמת בהשתלבות בהליך טיפולי, חרף ההערכה כי מעורבות טיפולית עשויה לסייע לה להכיר במצבי סיכון.

31. סופו של דבר, הערכת שירות המבחן היא כי צו של"צ בהיקף של 100 שעות יהווה עבור הנאשמת ענישה מתאימה, מוחשית, חינוכית וקונקרטית, אשר מחד תיתן ביטוי לחומרת העבירה ומאידך תאפשר לה להמשיך בעבודתה. כן, הומלץ על פיצוי למתלוננים. לעניין ביטול ההרשעה נכתב, כי למרות שלא הציגה הנאשמת בפני שירות המבחן אישור על פגיעה תעסוקתית קונקרטית בעקבות ההרשעה, ובמטרה לצמצם פגיעה בדימויה העצמי, ממליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתה.

חוות דעת הממונה על עבודות שירות:

32. בהמשך לעתירת המאשימה לעונש, הוריתי על מתן חוות דעת הממונה על עבודות שירות בעניינה של הנאשמת. עפ"י חוות הדעת, לנאשמת לא נמצא מקום להשמה בעבודות שירות, נוכח אי הסכמתה לעבוד בשעות העבודה הנדרשות באופן קבוע ורצוף.

דין והכרעה:

האם יש לבטל הרשעתה של הנאשמת?

33. סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, מסמך את בית המשפט שהרשיע נאשם, לבטל את הרשעתו במסגרת גזר הדין, ולהטיל עליו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה, או לצוות כי הנאשם יתן התחייבות להימנע מעבירה, בלא הרשעה.

34. הכלל הוא כי משנקבע שנאשם ביצע עבירה הוא יורשע בדינו. ב- ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל פ"ד נב (3) 337, 343 (להלן: "**הלכת כתב**") קבעה כבוד השופטת דורנר, כי **הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני תנאים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, קרי הנטל רובץ לפתחו של הנאשם להוכיח קיומו של נזק קונקרטי מעצם ההרשעה. שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים** (ראו גם: ע"פ 2669/00

מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד נד (3) 685, 689; ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד נח (4) 869, 876).

35. עוד נקבע, כי הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא חריג שבחריגים, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן (רע"פ 7109/14 **צור סייג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 8 (20.11.14); ע"פ 8528/12 אלירן **צפורה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 11 (3.3.13); ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** [פורסם בנבו] פסקה 7 לפסק דינו של כבוד השופט לוי (23.7.09)).

36. כאמור, עסקינן בשני תנאים מצטברים. לגבי התנאי הראשון, בשורה ארוכה של פסקי דין, נפסק כי הנטל על הנאשם להוכיח קיומו של נזק קונקרטי, אשר עלול לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו, וכן כי ביטול ההרשעה כחריג, שמור למקרים מיוחדים בלבד, בהם קיימים טעמים כבדי משקל, הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם (ר' למשל, רע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 10 (10.11.14); רע"פ 3589/14 **שרון לוזון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 8 (10.6.14); רע"פ 5860/15 **פלונית נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 12 (7.9.15); רע"פ 4079/10 **אימן ג'בשה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], עמוד 4 (23.8.10)).

37. במקרה דנן, טענה הנאשמת כי הותרת ההרשעה על כנה עשויה לגרום לה לאבד את מקום עבודתה. ואולם, הנאשמת לא תמכה טענתה זו בראיה כלשהי, לא לפני בית המשפט ולא לפני שירות המבחן, אף שניתנו לה מספר הזדמנויות לעשות כן. המשמעות היא כי הלכה למעשה לא הוכח שייגרם לנאשמת נזק קונקרטי כתוצאה מההרשעה. אמנם עפ"י אבחנת שירות המבחן, יש בהרשעתה בפלילים של הנאשמת בכדי לגרום לה פגיעה בדימוי העצמי, כאדם נורמטיבי ואשת משפחה, ועפ"י המלצתו יש להורות על ביטול ההרשעה, חרף העובדה שלא הוכח נזק קונקרטי. ואולם, לדידי אין הפגיעה שחוזה הנאשמת שלפני שונה מזשל כל נאשם אחר הרואה עצמו כאדם נורמטיבי, וודאי לא באופן העולה כדי חשש לפגיעה בתפקודה, כפי שנקבע בהלכה הפסוקה.

38. מאחר והתנאים לביטול ההרשעה הינם תנאים מצטברים, הרי שאיני נדרשת לבחינת התנאי השני, של בחינת נסיבות סוג העבירה, אך עם זאת אציין כי עסקינן בעבירה מסוג עוון, שבצידה קבע המחוקק עונש של 3 שנות מאסר ובכך יש ללמד על החומרה הגלומה בה (ר' לעניין זה למשל רע"פ 4079/10 **ג'בשה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו]).

39. אשר על כן, מצאתי שלא לקבל את המלצת שירות המבחן לביטול ההרשעה. אני קובעת כי לא מתקיימים במקרה דנן התנאים המצדיקים העדפת האינטרס הפרטי, על פני האינטרס הציבורי שבהרשעה, ועל כן אני דוחה את בקשת הנאשמת לביטול הרשעתה.

קביעת מתחם הענישה:

40. בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשה העבירה אותה ביצעה הנאשמת יתחשב בית המשפט **בערך חברתי** הנפגע מביצוע העבירות, **במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.**

41. הנאשמת פגעה בערכים החברתיים של הגנה על קניינו ורכושו של הפרט לצד הפגיעה בפרטיותו של אדם ושלומו הנפשי.

הפגיעה בערכים החברתיים כתוצאה מביצוע העבירה במקרה דנן, היא בינונית. הנאשמת גנבה טלפון נייד, על דרך מציאה, ביצעה את העבירה ללא תחכום ובהעדר תכנון מוקדם, אלא תוך ניצול הזדמנות שנקרתה בדרכה. עם זאת, הפריט שנגנב הוא טלפון נייד, שמטבע הדברים מצויים בו תכנים רבים בעלי ערך עבור המתלוננת. באשר לחומרת העבירה של גניבת פלאפונים ראו דברי בית משפט העליון בע"פ 8627/14 דביר נ' מדינת ישראל:

"גניבה ושווד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושווד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידיו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידנא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. לא כל אדם מגבה את תוכן המכשיר "בענן" ושחזור הפרטים לעיתים אינו אפשרי ולעיתים כרוך במשאבי זמן וממון.

בין אם הדבר רצוי ובין אם לאו, לא ניתן להתכחש למעמד שתפס הסמארטפון בחיי חלקים נכבדים בציבור. כאמור, הסמארטפון משמש גם כמחשב, גם כמצלמה, גם כטלפון ועוד פונקציות רבות, בגינם נתפס המכשיר בעיני רבים ל"צינור" אל העולם שבחוץ, ואף לפלטפורמה באמצעותה אנשים מנהלים מערכות יחסים חברתיות. מכאן הקשר העמוק, לעיתים עד כדי תלות, בין בעל המכשיר לסמארטפון שלו... יש להכיר בכך שאובדן טלפון סלולרי, על אחת כמה וכמה גניבה של טלפון סלולרי, עשויה לגרום לקורבן תופעות של אי שקט ודחק.

נוסף על אובדן הנגישות והחרדה המתלווה לכך, גניבת טלפון סלולרי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביותר של האדם. הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי, אשר מעצימים את החרדה מן הגניבה.

לא ניתן ואין להתעלם מהתנהלותה של הנאשמת לאחר ביצוע הגניבה. כפי שפורט בכתב האישום וכפי שקבעתי כי הוכח במסגרת הליך שמיעת הראיות, לאחר נטילת הטלפון, הגיעה הנאשמת למרפאה הוטרינרית אשר בסמוך לה הונח הטלפון שנלקח על ידה, שוחחה עם עובדת המקום וטענה כי "אחר" אשר גנב את הטלפון הנייד יחזיר את הטלפון לבעליו, בכפוף לתשלום בסך של 500 ₪, והכל בתיווכה של הנאשמת. בהמשך, כאשר יצר בן זוגה של המתלוננת קשר עם הנאשמת, ניהלה עימו משא ומתן ביחס לסכום שישולם בגין השבתו, ואמרה שתמסור זאת ל"אחר", אשר החזיק לכאורה בטלפון וגובה את התשלום. זאת ועוד,

לאחר שהגישה המתלוננת תלונה במשטרה כנגד הנאשמת, התקשרה הנאשמת לבן זוגה של המתלוננת: "תגיד אתה לא מתבייש...אני באה רוצה להחזיר לך אתה הולך למשטרה? אה? הטלפון הזה זהו נשבר. אין טלפון. עכשיו תמות לא תראה אותו".

42. אמנם, כדברי הסניגור, עבירת הגניבה הושלמה בעת הנטילה, ואולם האופן שבו בחרה הנאשמת להתנהל לאחריה מהווה בהכרח נסיבה לחומרא, באופן דומה לכך שלו הייתה הנאשמת בוחרת, בסמוך לאחר הגניבה, להשיב את מכשיר הטלפון למתלוננת ולהתנצל, היו הדברים נזקפים לזכותה ומשמשים נסיבה

לקולא. כפי שקבעתי בהכרעת הדין, במקרה דנן, לא רק שהנאשמת הגיעה אל המרפאה ללא הטלפון הנייד, היא אף שיקרה ביחס לעובדה שהטלפון נמצא ידה ושהוא נמצא בחזקתה, וטענה להיותה מתווכת עבור "אחר". כלומר, חלף השבתו של המכשיר, החלה הנאשמת במעשי הסוואה, שקר ודרישות כספיות בעבור השבתו. זאת ועוד, בשיחתה הטלפונית עם בן זוגה של המתלוננת, שבה והציגה דרישה כספית וניהלה משא ומתן להשבתו של המכשיר, תוך שהיא מוסרת לו שם בדוי (בשיחתה השניה עימו). לכל אלו, מצטרפים הדברים שאמרה לבן הזוג, בעת שגילתה שהמתלוננת פנתה למשטרה. סופו של דבר, הטלפון הושב למתלוננת, עובדה המהווה נימוק לקולא.

43. מדיניות הענישה המקובלת והנוהגת ביחס לעבירה של גניבת טלפון נייד, ללא תכנון ותחכום ושלא בדרך של ניצול מצוקה, כוללת מנעד הנע בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של 8 חודשים, לצד ענישה נלווית (ראו, למשל: רע"פ 6365/13 **קליינר נ' מדינת ישראל** (23.9.13); ת"פ (רח"פ) 26721-04-17 **מדינת ישראל נ' קאופמן** (8.10.18); ת"פ (רח"פ) 24407-02-17 **מדינת ישראל נ' דוקרקר** (5.7.18); ת"פ (פ"ת) 30192-04-13 **מדינת ישראל נ' מלמד** (3.2.15); ת"פ (אילת) 11146-04-16 **מדינת ישראל נ' סלאמה**; ת"פ (אילת) 38965-01-16 **מדינת ישראל נ' גסולקר**; ת"פ (ת"א) 46710-06-15 **מדינת ישראל נ' אספה**; עפ"ג (מחוזי ת"א) 51662-12-14 **מדינת ישראל נ' ג'אבר** (20.4.15)).

44. מכאן, כי מתחם העונש ההולם את העבירה נשוא כתב האישום, של גניבה על דרך מציאה, נע בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של 6 חודשים, לצד ענישה נלווית.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - העונש המתאים לנאשמת שלפני:

45. הנאשמת, בת 57, נעדרת עבר פלילי, נשואה, אם לשלושה ילדים בגירים, שהינה עובדת ומנהלת אורח חיים נורמטיבי.

46. הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות. ואמנם, העובדה שבחרה הנאשמת לכפור ולנהל הליך שמיעת ראיות אינה נזקפת לחובתה, אך היא אינה נהנית מהתחשבות והקלה הניתנת לנאשמת שבוחר להודות בהזדמנות הראשונה, ליטול אחריות על מעשיו, להביע חרטה ובכך גם לחסוך את העדתם של עדי התביעה.

47. לאחר שהורשעה הנאשמת ולאחר שהסתיימו הטיעונים לעונש, עתר ב"כ הנאשמת במסגרת בקשה בכתב כי ינתן בעניינה תסקיר שירות המבחן. חרף התנגדות המאשימה, ועל אף שעסקינן כאמור בנאשמת שלא הודתה ולא נטלה אחריות (תנאים בסיסיים לתחילתו של הליך שיקומי), בשים לב להיות של הנאשמת נעדרת עבר פלילי ולאור הטענות בדבר מצבה הרפואי של בעלה, נעתרתי לבקשה והוריתי כאמור לעיל כי ינתן בעניינה של הנאשמת תסקיר.

48. מהתסקיר עולה, כי התרשמות שירות המבחן היא שהנאשמת נוטלת אחריות על מעשיה, מביעה חרטה ובושה על ביצוע העבירה וכן מביעה אמפטיה כלפי המתלוננת. כמו כן, הביעה הנאשמת - כך עפ"י התסקיר - מוכנות להשתלב בהליך טיפולי.

49. בהמשך לאמור, עתר שירות המבחן לדחייה בת 3 חודשים של מועד הדיון לשם מתן תסקיר משלים בעניינה של הנאשמת לאחר שתבחן השתלבותה בטיפול. סופו של דבר, לאחר שהורה בית המשפט על מתן תסקיר משלים בעניינה, כי הנאשמת לא שולבה בהליך טיפולי, מן הטעם שלדבריה אינה יכולה להתחייב לטיפול ארוך טווח. חרף זאת, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעה וצו של"צ.

50. לאחר שבחנתי את כלל השיקולים ובמאזן כלל האינטרסים, לא אוכל לאמץ את המלצת שירות המבחן במקרה דנן. התרשמותי של מותב זה מתפיסתה של הנאשמת את מעשה העבירה, לא יכולה להיות רחוקה יותר, מזו של שירות המבחן. לכל אורך הליך שמיעת הראיות עלה באופן ברור שהנאשמת כלל אינה מפנימה את חומרת מעשיה או מבינה את הפסול בהם, מאמירותיה של הנאשמת הן במשטרה והן בעדותה בבית המשפט הובהר כי היא רואה עצמה כקורבן של האירוע ואינה נוטלת כל אחריות על המעשים. הנאשמת אף לא הביעה שמץ של אמפטיה כלפי המתלוננת, ולמעט אמירה רפה בדבריה אחרון לפני מתן גזר הדין, כי היא מתנצלת וכי כל כוונתה הייתה להחזיר את הטלפון לבעליו (אמירה שכאמור אינה מתיישבת עם מעשיה בפועל), לא הביעה חרטה כנה ואמיתית. זאת ועוד, עולה כי הנאשמת לא סיפרה אודות ההליך המשפטי לילדיה או במקום עבודתה, עובדה המהווה גורם סיכון, גם לדעת שירות המבחן, וממנה ניתן ללמוד גם כן על העדר נטילת אחריות על ידה והתנערותה מהמעשה שביצעה. גם בדיון שהתקיים לפניי היום, ניכר מדברי הנאשמת שכלל אינה מבינה חומרת מעשיה, וכי יש בפיה טענות על כך שנגרמו לה עגמת נפש ואבדן ימי עבודה כתוצאה מההליך המשפטי.

51. יתרה מכך, שירות המבחן אמנם כותב כי הנאשמת הביעה נכונות להשתלב בהליך טיפולי, אולם בפועל מעשיה של הנאשמת מצביעים אחרת. חרף ההזדמנויות שניתנה לה, לאחר שכפרה והורשעה בדיון ולאחר שנדחה הדיון ב - 3 חודשים וניתנה הוראה לקבלת תסקיר משלים, בחרה הנאשמת שלא להשתלב בהליך שיקומי, היות ולדבריה אינה יכולה להתחייב לו. מכאן עולה השאלה, אם הנאשמת אינה מסוגלת להתחייב להליך טיפולי, מהיכן נגזרת המסקנה כי תהיה מחויבת לביצוע צו של"צ? לא שוכנעתי, כי דבריה של הנאשמת לקצינת המבחן בדבר הפנמתה ומוכנותה להליך טיפולי נתמכת במעשיה בפועל.

52. יוזכר עוד, כי ניתנו לנאשמת מספר הזדמנויות להמציא מסמכים כתימוכין למצבו הרפואי של בעלה נכון להיום וביחס לעבודה בה היא מועסקת, אך הנאשמת נמנעה מלהמציאם. הנאשמת גם טענה למצב כלכלי מורכב, אך גם לעניין זה לא השכילה להמציא ראיות כלשהן, אך שבנקל יכולה הייתה לעשות כן.

53. משמעותה המלצת שירות המבחן להסתפק בצו של"צ ובפיצוי למתלוננת, משמעה סטייה לקולא ממתחם הענישה אותו קבעתי לעיל. בהתחשב בכלל השיקולים הרלוונטיים, מסקנתי היא, כי המקרה דנן אינו מצדיק סטייה כאמור מטעמי שיקום.

54. אם כן, באיזון בין הנסיבות לזכות הנאשמת, משמע העדר עבר פלילי, נסיבות חייה כפי שהן עולות מדבריה ומעדות בעלה, ובין הנסיבות לחובתה, אין מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן לסיים ההליך באפיק שיקומי הכולל אך צו שירות לתועלת הציבור ופיצוי. לטעמי, יש למקום את עונשה של הנאשמת ברף הנמוך של המתחם, אך לא ברף התחתון ביותר.

55. כשלעצמי, לאחר בחינת כלל השיקולים הרלוונטי, סברתי כי יהיה זה נכון לסיים את עניינה של הנאשמת בריצוי עונש מאסר על דרך עבודות שירות. כפי שצוין לעיל, בעניינה של הנאשמת ניתנה גם חוות דעת הממונה על עבודות שירות ולפיו לא ניתן להמליץ על השמטה של הנאשמת בעבודתו שירות בשל העדר הסכמתה לכך. במסגרת הדיון היום, ביקשתי עמדת הנאשמת באשר לשאלת מתן חוות דעת נוספת ע"י הממונה על עבודות השירות ואף הפצרתי בה שתשקול עמדתה הייטב. הנאשמת סירבה לכך, וביקשה לסיים את הדיון היום גם במחיר גזירת עונש מאסר.

56. נמצאנו למדים, כי הנאשמת במעשיה שלה, הביאה על עצמה את עונש המאסר בפועל.

סוף דבר:

57. מכל הנימוקים המפורטים לעיל, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 30 ימי מאסר בפועל. ריצוי המאסר יחל ביום 14.07.20

ב. 3 חודשי מאסר אותם לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור עבירת גניבה בתוך שנתיים מהיום.

ג. פיצוי למתלוננת ע"ס 500 ₪, הפיצוי ישולם עד ליום 01.09.20.

ד. קנס על סך 1,000 ₪. הקנס ישולם ב - 4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 01.10.20 ובכל 01 לחודש שלאחר מכן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז לוד בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ט' תמוז תש"פ, 01 יולי 2020, בהעדר הצדדים.